

— Nekem a beleimről ne beszélj;
vannak, vannak, de semmi közöd hozzá!
S Valaki látta, jobb lekopnia.
Lenke, második nevén Mária,
utána intett lágy, bágyatagon,
még valami lyesmit is szipákolt:
— Jöhetsz, ha holnap élek még, de máskor,
ki tudja?

Valaki szólt: — Itt leszek!

S az ablak alatt álló hat fenyőfára,
valamint a lombjahunyó, de lásd L. J.,
örökéletű bölcs nyírfákra gondolt —
— aztán önmagát is eltette éjszakára . . .

DEÁK MÓR

Kitelel

Kiskutyákkal nagylegény eső esik,
ázik a szélszalagos fák kontya.
Hideg karácsonyunk lesz idén megint:
szeretetből szívünket kibontja.

Én mókuszászló alatt masírozok,
így dióba zárt álmom kitelel.
Fenyőgallyat díszít: legyen is ott,
mert segítenie, vigasztalnia kell,

mert megkeseredtem,
mert gyűlölöm magam,
megvetem versben,
dióban, fában,
mert minden szavam
fekete patak
egykoron feltetsző mederágiban,

mert magyarnak nem jó gondolkodni,
fájdalom lesz abból, düh és harag —
mert kiskutyákkal nagylegény eső esik.
S valami mellünkbe, szívünkbe kap.